

Zemědělská nemocenská pojišťovna vedla proti statkáři exekuci k vydobytí premií starobního a nemocenského pojištění. Návrh dlužníka, by byl povolen odklad exekuce podle zákona ze dne 24. února 1934, čís. 33 sb. z. a n., soud první stolice zamítl. Rekursní soud vyhověl návrhu a odložil prodej zabavených věcí až po 31. prosinci 1934. Důvody: Ačkoliv první soud vyslovil v napadeném usnesení, že jde v souzeném případě o příspěvky sociálního pojištění a že se ustanovení § 3 písm. d) zákona nevztahuje k takovým příspěvkům, zamítl přece návrh povinné strany na odklad exekuce. Jest souhlasiti s prvním soudem, že se ustanovení §§ 1 a 2 zákona netýkají vymáhání pojišťovacích premií a že příspěvky sociálního pojištění nepatří k pojišťovacím příspěvkům uvedeným v § 3 písm. d) zákona. Poněvadž povinnou stranu je pokládati za hospodáře ve smyslu zákona ze dne 24. února 1934 čís. 33 sb. z. a n., bylo odložiti prodejové řízení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 3 písm. d) zákona čís. 33/1934 sb. z. a n. neplatí ochrana tohoto zákona o vymáhání pohledávek z pojistných premií. Podle exekučních návrhů a připojených exekučních titulů (platebních výměrů Zemědělské nemocenské pojišťovny) vymáhají se v projednávaném případě nedoplatky pojistného podle § 175 zákona o sociálním pojištění čís. 221/1924 v doslovu zákona čís. 184/1928 sb. z. a n. Jde tedy o to, zda vymáhané nedoplatky pojistného lze zařaditi pod pojistné premie ve smyslu § 3 písm. d) cit. zákona, takže dlužníku ochrana tohoto zákona nepřísluší, či zda je tam zařaditi nelze, takže dlužník ochrany tohoto zákona požívá. Zákon čís. 33/34 sb. z. a n. jakožto vyjimečný zákon jest vykládati přesně. Poněvadž se v něm výslovně mluví o pojistných premiích — v důvodových zprávách k uvedenému zákonu není o tom ani zmínky — jest zřejmo, že zákonodárce mínil pojistnými premii podle § 23 a násl. zákona o pojišťovací smlouvě čís. 501/1917 ř. z., tedy dávky vybírané a placené podle pojišťovací smlouvy. Pro tyto dávky jakožto dávky smluvené ochrany zákona pro dlužníka netřeba, proto je zákonodárce z ochrany zákona vyloučil a vedení exekuce připustil. Naproti tomu při vymáhání pojistného jakožto dávky povahy veřejnoprávní, ukládané a placené podle zákona sociálního, má se dlužníku ochrany zákona dostati a jest vedení exekuce na zemědělce pro tyto dávky nepřípustné.

Čís. 13936.

V návrhu na povolení záznamu daňové pohledávky podle čl. III. uvoz. zákona k ex. ř. a dvorských dekretů z 18. září 1786 čís. 577 sb. z. s. a ze dne 24. října 1806 čís. 789 sb. z. s. jakož i § 38 písm. c) knih. zák. proti úpadci (§ 11 konk. ř. čís. 64/1931 sb. z. a n.) jest uvéstí vše, co jest předpokladem přednostní pohledávky.

Nelze proto návrhu vyhověti, není-li v něm dokonce ani uvedeno, o jakou daňovou pohledávku jde.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1934, R I 1246/34.)

Po vyhlášení konkursu na jmění dlužníka povolil soud první stolice k zajištění daňové pohledávky exekuci záznamem zástavního práva na dlužníkově nemovitosti. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuční návrh byl podán po uvalení konkursu na jmění dlužníka. Podle § 11 konk. ř. nemůže býti po prohlášení konkursu pro pohledávku za úpadcem nabyto soudcovského práva zástavního, nebo práva na oddělené uspokojení na věcech, náležejících do konkursní podstaty. Z návrhu nelze zjistiti, zda jde v souzeném případě o exekuci k zajištění pohledávky za takové státní daně s přírážkami, pro které jest přednostní právo na nemovitosti (čl. III. čís. 3 uvoz. zák. ke konk. ř. čís. 64/1931 sb. z. a n., §§ 265, 266 zák. čís. 76/1927 sb. z. a n., § 216 čís. 2 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V rozhodnutích čís. 10.700 a 10.964 sb. n. s. bylo jen vysloveno, že k záznamu daňové pohledávky podle čl. III uvoz. zákona k ex. ř. a dvorských dekretů z 18. září 1786 čís. 577 sb. z. s. a ze dne 24. října 1806 čís. 789 sb. z. s. jakož i § 38 písm. c) knih. zák. stačí pouhá žádost bez předložení vykonatelných výkazů daňové pohledávky. Nebylo však vysloveno, že to stačí bezpodmínečně i za konkursu dlužníka, a proto se rozhodnutí ta na souzený případ nehodí. Věc jest posuzovati podle § 11 konk. ř. čís. 64/1931 sb. z. a n., podle něhož jsou proti úpadci vyloučeny exekuce s výjimkou toho, co ustanovuje čl. III čís. 3 uvozovacího zákona ke konk. ř., jenž sice zachovává v platnosti předpisy o exekuci k dobytí nebo zajištění státních daní s přírážkami, vedené za konkursu, avšak na věci, na kterých jest pro tyto pohledávky přednostní právo. Vymáhající věřitel musí proto v návrhu na povolení exekuce podle § 54 ex. ř. uvést vše, co jest předpokladem přednostní pohledávky. Neuvedl však ani, o jakou daňovou pohledávku jde, takže nelze ani zjistiti, která zákonná ustanovení pro posouzení přednostního pořadí vymáhané pohledávky přicházejí v úvahu.

Čís. 13937.

Exekuční titul podle § 63 vyr. řádu zůstává pro věřitele nedotčen, i když vyrovnání zůstalo vyrovnacím dlužníkem nesplněno a dlužníka stihly následky ztráty slev a výhod vyrovnáním mu poskytnutých (§ 67 vyr. ř.). Věřitel nemající přednostní právo, může přes to podle tohoto exekučního titulu vésti exekuci proti dlužníku do výše vyrovnací kvoty a jest zbytečná žaloba věřitele, pokud se domáhá zaplacení kvoty.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1934, R I 1332/34.)

Čtyry směnečné platební příkazy po 2.000 Kč ponechal procesní soud první stolice v platnosti. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. V otázce, o níž tu jde, uvedl v důvo-